

Levél az óhazába

Tisztelt Krónika szerkesztősége!

Hálás szívvel köszönöm, hogy a Krónikába küldött írásaimat rendszeresen megjelentetik. Többen jelezték, hogy folytassam az írást. Kedves olvasók könnyebb ezt mondani, mint megtenni, hiszen már 84 éves vagyok, de igyekszem leírni a Németországban élő biaiak és torbágyiak itt történt eseményeit.

Sokan tudatták velem elismerésüket a Körképi könyvről: ilyen sok szépet könyvbe kötve még nem láttak egykori falujukról.

Lassan elmúlik ennek az évnek a fele, melyben volt öröm és bánat. Április 4-én húsvét vasárnapján Ingersheimben közös vacsorán ünnepeltük húgom 80. születésnapját. Első meglepetése volt, hogy találkozhatott a Torbágyon született unokahúgával, Kindl Rozáliával.

Húsvéthétfőn Willinger Jánosnak volt a 80. születésnapja. Április 17-én a kitelepítettek nevében felkerestük őt és kis ajándékot vittünk neki. János nyugdíjas ideje alatt bővítette zenei tudását magyar nőtáccsal és egyházi énekekkel. A klarinét és a szaxofon fújása mellett megtanult elektromos orgonán is játszani. Sajnos idáig mindennapi próbáinak hallgatója csak szeretett felesége volt. János a Krónikán keresztül üdvözlí otthoni ismerőseit, egykori iskolatársait.

Április 6-án János öcsém elhagyta a kórházat, napi orvosi felügyelet alatt is állapota nagyon változó volt. 21-én az én születésnapomon reményünk volt javulásra, de e remény rövid volt. 26-án reggel telefonon értesített felesége, hogy szeretett kedves férje, az én öcsém arcán egy kis mosollyal holtan fekszik ágyában. Május 6-án ingersheimi és biai résztvevőkkel az esernyők alatt kísértük örök nyugóhelyére.

János elhunytával a kitelepítettek egy nagyon értékes embert vesztek el. A kitelepítettek száma egyre kevesebb, hiszen már szinte mindenki 80 év fölött van. Egészségi állapotunk, korunk sajnos már nem nagyon engedi a hazalátogatást, de a Krónika által tudunk az ottani eseményekről.

Sebastian Kindl

55. svábbál

Gerlingerben tartották az 55. svábbált, amit a magyar kitelepítettek rendeztek. A bálon részt vett Tata város polgármestere, Michl József, a Magyar Köztársaság Müncheni Főkonzulátusáról Chiovini Rita konzul és Baden-Württemberg hivatalától Christoph Bergner. Ez az este nem a beszédké volt, hanem a német-magyar-sváb hagyományörző viselet, tánc fellépése. Visszaemlékeztek az 1925-ös Budapesten rendezett svábbálra. Ennek a mintájára a kitelepítettek szervezik évről évre hagyományos magyar svábbáljukat. A bál egyik résztvevője, Klein Júlia – a Torbágyon született Dirnberger Juliska – sajnálatát fejezte ki, hogy egyre kevesebben lesznek a bálozók. Ezáltal hiányoznak a szép viseletek. A két lányra, akik az aratási koszorút vitték, nagyon büszke volt, hiszen ők voltak a legszebben felöltözve. Ők Sauerné – a Torbágyon született Math Mária – unokái voltak. Ruhájuk zsámbéki menyasszonyviselet volt. A 25 évvel ezelőtti svábbálon ebben a ruhában vitte az első gabonakoronát a Renningerben lakó Czogalla Katalin, a Zsámbékon született Holczer Katalin, kinek Torbágyon és Bián is vannak rokonai.

Az ünnepségen ajándékkal köszöntötték Sauernét, azért mert évtizedek óta szabadidejét áldozza azért, hogy megőrizze és bemutassák az egykori magyarországi sváb viseleteket. Beszédében Bergner úr kiemelte, hogy milyen fontosnak tartja a német-magyar kisebbségi kapcsolatokat, ez a bál a népek együttérző találkozója.

A köszöntők után a Tarjáni Spitzbubeni zenekar zenéjére kezdtek táncolni a bálozók.

Sebastian Kindl

